

Arrest

nr. 234 619 van 30 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 30 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Gaza stad, in de Gazastrook, op 21 augustus 1998. U bent van Palestijnse origine en u bent moslim.

U verbleef vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek bij uw ouders in Al-Wosta, alwaar u uw middelbare school afmaakte. U bent via uw ouders geregistreerd bij UNRWA en voorzag uzelf van inkomen als ijsjesverkoper in Al- Zahra.

U kreeg een eerste maal met de mensen van Hamas te maken in 2015. U had een telefoon verkocht aan een vriend die het op zijn beurt doorverkocht aan een andere vriend. Omdat u vergat de telefoonnummers te verwijderen, kon die laatste uw niet bellen. Haar echtgenoot, die connectie had met Hamas, kwam hiervan op de hoogte en kwam via het telefoonnummer uiteindelijk bij u terecht. U moest verschijnen bij de mensen van Hamas en hen uitleg verschaffen. Na een drietal uren mocht u beschikken. Op 16 november 2016, één dag voor uw vertrek uit de Gazastrook, kwam u een tweede maal in de problemen. U filmde hoe leden van Hamas vrouwen belaagden. U werd echter gezien en samen met uw vader meegenomen voor een ondervraging. Daar u snel de filmpjes hebt kunnen verwijderen mocht u na 5 à 6 uur opnieuw beschikken. De volgende dag ontvluchtte u de Gazastrook via de grens met Egypte uit vrees voor opsluiting en foltering door Hamas.

U reisde op 18 november 2016 met het vliegtuig vanuit Cairo naar Istanbul alwaar u verbleef tot januari 2018, toen u na drie eerdere pogingen succesvol de grens met Griekenland overstak. U werd ondergebracht in een gesloten centrum in Fylakio alvorens uw vingerafdrukken op 13 februari 2018 werden afgenomen in Orestiada en u verder kon reizen naar Athene. In de Griekse hoofdstad huurde u samen met een vriend een appartement alwaar u verbleef tot aan uw vertrek naar Rhodos. Op 22 juni 2018 diende u in Griekenland een verzoek om internationale bescherming in, dewelke medio augustus werd goedgekeurd. Van zodra u uw verblijfsvergunning die drie jaar geldig is in handen had, boekte u uw vliegtuigticket naar België. Op 25 september 2018 arriveerde u op het Belgisch grondgebied alwaar u een nieuw verzoek om internationale bescherming indiende op 8 oktober 2018.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, pasfoto's uw bankkaart van de Bank of Palestine, uw Turks document van het Ministerie van Financiën, een kopie van uw UNRWA kaart, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw paspoort, documenten m.b.t. uw aanvraag in Griekenland, een kopie van uw schoolresultaten in Gaza en foto's en een filmpje over uw verblijf in Rhodos.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie sinds september 2018 (CGVS p.5). Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren. U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. Vooreerst verklaart u een gebrek aan huisvesting en studiemogelijkheden (CGVS p.7,8).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van

de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de een internationale beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Vervolgens moet er op gewezen worden dat uw beweringen m.b.t. het feit dat u niet in de mogelijkheid zou zijn een toekomst op te bouwen in Griekenland niet overtuigen. U verklaart geen rechten te genieten in Griekenland (CGVS p. 8 - 10). Specifiek verklaart u genoten te hebben van een uitkering (CGVS p. 9) maar dat u in Griekenland niet kan beschikken over een woning en er niet kan studeren (CGVS p. 9). In verband met het huisvestigingsprobleem verklaart u dat u geen verblijfplaats aangeboden werd (CGVS p.8,9) en verwijst u naar de slechte verblijfsomstandigheden die u in Rhodos kende (CGVS p.7,8,9). Wat betreft de povere accommodatie die u in Rhodos ter beschikking werd gesteld en waarvan u foto's en een filmpje neerlegt dient er opgemerkt te worden dat de rechten van verzoekers om internationale bescherming wezenlijk verschillen van de rechten van personen met een verblijfsrecht in Griekenland. Uw verwijzing naar de gebrekkige opvangsituatie van het vluchtelingenkamp te Rhodos is bijgevolg niet relevant voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming bij terugkeer naar Griekenland. Uw bewering dat u in Griekenland op straat zou terecht komen omdat u geen woning aangeboden werd kan u evenmin hard maken. U verwijst slechts naar de daklozen in het straatbeeld en de uitspraken van uw vrienden hieromtrent (CGVS p.9). U informeerde u zich niet bij de Griekse autoriteiten over uw rechten qua huisvesting noch klopte u aan bij hulporganisaties om een eventueel huisvestigingsprobleem op te lossen (CGVS p.9). U wendde zich enkel tot de Organisatie voor Palestijnse jongeren die u als door en door corrupt beschouwt (CGVS p.10). Waarom u na deze corrupte organisatie geen andere hulporganisatie aansprak kan u niet verklaren (CGVS p.10). Dat u verzaakte zich op afdoende wijze te informeren bij de lokale asielinstanties en autoriteiten m.b.t. uw rechten, noch de hulp inriep van hulporganisaties ter plaatse wijst er duidelijk op dat u niet de intentie had u in Griekenland te vestigen. U werpt overigens zelf verschillende malen op dat het niet uw doel was zich in Griekenland te vestigen, maar dat het slechts een tussenstation was om naar België te reizen (CGVS p. 7 – 9). Dat u niet eens trachtte om u na het bekomen van een verblijfsstatus op het Grieks grondgebied te vestigen blijkt ook uit uw verklaringen dat u amper drie dagen na het bekomen van uw verblijfsvergunning uw reis naar België boekte (CGVS p.7). Derhalve kan er uit uw verklaringen allerminst afgeleid worden dat u bij terugkeer naar Griekenland een dergelijke mensonterende verblijfssituatie zou kennen die aan ernstige schade gelijkgesteld kan worden. Wat betreft uw mogelijkheid om te kunnen studeren in Griekenland meent u dat u hier niet toe in staat zou zijn omdat u zich veilig moet voelen om te studeren en omdat u geen woning zou hebben (CGVS p.7,8). Uw bewering dat u in Griekenland op straat terecht zou komen wordt hierboven reeds besproken terwijl de onveilige situatie die volgens u heel Griekenland treft hieronder verder behandeld wordt. Naast deze twee redenen ziet u geen reden waarom u in Griekenland geen studies zou kunnen aanvatten (CGVS p.8). Meer zelfs u informeerde zich niet bij de Griekse universiteiten over uw mogelijkheden hieromtrent hetgeen uw bewering dat verdere studies voor u enorm belangrijk zijn aanzienlijk relativeert (CGVS p.7,10). Ten overvloede kan hieraan toegevoegd worden dat zelfs indien u als volwassen man zou moeten werken in plaats van te kunnen studeren dit geen onmenselijke of vernederende behandeling volgens de definitie van de subsidiaire beschermingsstatus uitmaakt. Daarnaast verklaart u niet te kunnen terugkeren naar Griekenland omwille van de algemene situatie in het land, dewelke u omschrijft als onveilig en ongeschikt om een toekomst op te bouwen (CGVS p.7 – 9). U werpt op dat er in Griekenland geen veiligheid is door de aanwezigheid van vluchtelingen en drugsverslaafden (CGVS

p.8). U tracht uw beweringen te staven d.m.v. verklaringen over de onveiligheid in een welbepaalde wijk in Athene (CGVS p. 7 – 8), dewelke u uitbreidt tot de algemene situatie in Griekenland en die tevens door uw advocaat als mensonwaardig omschreven worden (CGVS p. 11 – 12). Doorheen uw verklaringen beperkt u zich echter tot de onveiligheid in bovengenoemde wijk te Athene. U staaft echter noch dat heel Griekenland geteisterd wordt door onveiligheid noch dat u persoonlijk dermate door de beschreven onveilige situatie geraakt zou worden dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. Integendeel u haalt slechts aan dat éénmaal uw gsm door een drugsverslaafde gestolen werd (CGVS p.6). Uit dit eenmalig crimineel feit kan allerminst afgeleid worden dat u bij terugkeer naar Griekenland zodanig het doelwit van crimineel geweld zou worden dat u in aanmerking komt voor de beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Tenslotte moet er op gewezen worden dat u ervoor koos de Belgische Autoriteiten te beletten kennis te nemen van de inhoud van uw paspoort en uw Griekse verblijfsvergunning. Zo verklaart u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat deze documenten bij een vriend in Luik lagen (DVZ p. 10, 12). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u echter dat u zowel uw paspoort als uw Griekse verblijfsvergunning verscheurde uit vrees dat u zou worden teruggestuurd naar Griekenland (CGVS p. 5). Het gegeven dat u doelbewust documenten vernietigd heeft teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten brengt uw algehele geloofwaardigheid in het gedrang.

U geeft met bovengemelde verklaring geen enkel zwaarwichtig element weer ter staving van een aannemelijke vrees binnen de criteria van het Verdrag van Genève weer, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen beperkte verspreiding Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

U hebt met de door u neergelegde documenten evenmin kunnen overtuigen in de door u beweerde vrees ten opzichte van Griekenland. Uw identiteitskaart, pasfoto's, de bankkaart van de Bank of Palestine, de kopie van uw UNRWA kaart, de kopie van uw geboorteakte, de kopie van de eerste pagina van uw paspoort en de kopie van uw schoolrapport hebben louter betrekking op uw identiteit en herkomst maar missen bewijskracht inzake uw vrees bij terugkeer naar Griekenland. De door u

ingediende documenten in verband met uw procedure bij de Griekse autoriteiten bevestigen uw vraag om internationale bescherming bij de Griekse autoriteiten, hetgeen het CGVS evenmin in twijfel trekt. De foto's en het filmpje i.v.m. de gebrekkige opvangsituatie in Rhodos missen bewijskracht inzake de beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, daar u intussen een verblijfsrecht in Griekenland geniet en in dat kader uw rechten qua huisvesting kan afdwingen bij de Griekse autoriteiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

*Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar de Gazastrook.
(...)"*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

*"Schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna : het Handvest) en met artikels 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna : de Procedurerichtlijn).
Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel 48/3 en 48/4,48/7 en 57/6 § 3,3° van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling;
Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht, principes van machtsoverschrijding ;
Schending van artikel 3 van de Conventie van de Mens getekend te Rome op 04.11.1950; (EVRM)
Schending van artikel 4 Van de Charte ;"*

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij kent de juridische en feitelijke grondslag, vermeld in de bestreden beslissing, die concreet ingaat op de elementen door de verzoekende partij kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen opdat niet voldaan zou zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in dit geval de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Bijgevolg onderzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt.

2.3.1. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een

andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

Volgens en haar verklaring (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5) werd aan de verzoekende partij immers reeds internationale bescherming verleend in een andere lidstaat van de Europese Unie in de loop van de voorbije drie jaar, en dit in “*in de maand september 2018*”. Het *Eurodac search result* van 8 oktober 2018 bevestigt de aanwezigheid van de verzoekende partij in Griekenland op 13 februari 2018 en op 22 juni 2018. Ter terechtzitting bevestigt de advocaat van de verzoekende partij dat aan de verzoekende partij internationale bescherming werd verleend door de Griekse autoriteiten.

De commissaris-generaal is bijgevolg bevoegd om het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt immers als enige voorwaarde dat “*de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie*”. Noch uit deze bepaling, noch uit artikel 33, § 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 van het Europese Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de *herschikte Procedurerichtlijn*), waarvan artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet de omzetting naar nationaal recht vormt, volgt dat – voor zover aan deze voorwaarde is voldaan – de commissaris-generaal gehouden zou zijn om tot andere verificaties over te gaan.

De verzoekende partij voert de schending van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet aan.

Artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”.

(Oud) Artikel 48/5, §4, van de Vreemdelingenwet werd thans, wat betreft de lidstaten van de Europese Unie, ondergebracht in artikel 57/6, §3, 3°, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018): “*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie*”. Dit artikel vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, 2, a), van de *herschikte Procedurerichtlijn*. In de parlementaire voorbereidingen inzake artikel 57/6, §3 wordt toegelicht: “*De Commissaris-generaal is verplicht alle verzoeken op de inhoud te beoordelen. Hij dient met name een onderzoek te voeren of de verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig richtlijn 2011/95/EU, behalve in een aantal gevallen die expliciet voorzien zijn in richtlijn 2013/32/EU. Wanneer er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat een derde land voldoende bescherming verleent of kan verlenen, en de verzoekende partij opnieuw tot dat land zal worden toegelaten, is de Commissaris-generaal niet verplicht na te gaan of de verzoeker nood heeft aan internationale bescherming ten aanzien van zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, zijn land van gewoonlijk verblijf, gezien hij immers reeds in een ander land reële bescherming geniet of bescherming kan genieten in een ander land waarmee hij een band heeft. In deze dient de Commissaris-generaal enkel na te gaan of de verzoeker om internationale bescherming zich nog steeds kan beroepen op de reële bescherming in het derde land of dat een derde land, waarmee hij een band heeft, als veilig derde land kan worden beschouwd voor de verzoeker.(...) Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. (...) De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer 2016 - 2017, DOC 54, nr. 2548/001, p. 105-107).*

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

(Oud) Artikel 48/5, §4, van de Vreemdelingenwet werd thans, wat betreft de lidstaten van de Europese Unie, ondergebracht in artikel 57/6, §3, 3°, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018): *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”.* Dit artikel vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, 2, a), van de herschikte Procedurerichtlijn. In de parlementaire voorbereidingen inzake artikel 57/6, §3 wordt toegelicht: *“De Commissaris-generaal is verplicht alle verzoeken op de inhoud te beoordelen. Hij dient met name een onderzoek te voeren of de verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig richtlijn 2011/95/EU, behalve in een aantal gevallen die expliciet voorzien zijn in richtlijn 2013/32/EU. Wanneer er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat een derde land voldoende bescherming verleent of kan verlenen, en de verzoekende partij opnieuw tot dat land zal worden toegelaten, is de Commissaris-generaal niet verplicht na te gaan of de verzoeker nood heeft aan internationale bescherming ten aanzien van zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, zijn land van gewoonlijk verblijf, gezien hij immers reeds in een ander land reële bescherming geniet of bescherming kan genieten in een ander land waarmee hij een band heeft. In deze dient de Commissaris-generaal enkel na te gaan of de verzoeker om internationale bescherming zich nog steeds kan beroepen op de reële bescherming in het derde land of dat een derde land, waarmee hij een band heeft, als veilig derde land kan worden beschouwd voor de verzoeker.(...) De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer 2016 - 2017, DOC 54, nr. 2548/001, p. 105-107).*

Overigens: ook in het arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, *“Ibrahim e.a.”*, in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, wordt in overweging 101 geconcludeerd dat artikel 33, tweede lid, onder a), van de herschikte Procedurerichtlijn toestaat dat een lidstaat een asielaanvraag niet-ontvankelijk verklaart om de reden dat de betrokken asielzoeker al in een andere lidstaat internationale bescherming heeft gekregen, op voorwaarde dat de verwachte leefomstandigheden van die asielzoeker in die andere lidstaat geen ernstig risico op schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest) opleveren. Artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft gelijklopende bepalingen. Beide artikelen verbieden onmenselijke of vernederende behandelingen van personen.

Zoals uit de verdere bespreking van de grieven blijkt, heeft de commissaris-generaal op correcte wijze vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoonbaar niet te kunnen rekenen op de Griekse bescherming van de rechten die voortvloeien uit de toegekende internationale bescherming.

De verzoekende partij toont derhalve de schending van deze bepaling niet aan. Zoals uit de verdere bespreking van de grieven blijkt, heeft de commissaris-generaal op correcte wijze vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoonbaar niet te kunnen rekenen op de Griekse bescherming van haar rechten die voortvloeien uit de toegekende internationale bescherming.

2.3.2. De verzoekende partij weerlegt niet dat de bestreden beslissing op deze juridische grondslag moest genomen worden. Zij stelt dat haar dossier oppervlakkig is onderzocht en niet onderzocht werd of zij de internationale bescherming nog heeft in Griekenland en de internationale bescherming niet werd stopgezet.

De Raad verwijst naar haar verklaring in de notities van het persoonlijk onderhoud van 21 november 2011. Zij stelt dat zij een internationale bescherming kreeg voor drie jaar (p. 7). Tijdens het persoonlijk onderhoud, in aanwezigheid van haar advocaat, heeft de verzoekende partij dit gegeven niet betwist. Zij verklaart dat zij beschikt over een verblijfsvergunning ten belope van drie jaar en dat zij de internationale bescherming kreeg *“ongeveer in de maand september”* van 2018, termijn die nog niet is verstreken. Ter terechtzitting verklaart de advocaat van de verzoekende partij dat de verzoekende partij internationale bescherming kreeg.

De volgende motieven in de bestreden beslissing worden niet weerlegd door de verzoekende partij:

“Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).” De verzoekende partij toont het bestaan van dergelijke omstandigheden niet aan.

2.3.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid alle nuttige elementen bij te brengen, haar motieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die de door haar gekozen taal machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. De internationale bescherming die de verzoekende partij kreeg in Griekenland, werd onderzocht. Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat de verzoekende partij de Griekse verblijfskaart en het paspoort heeft verscheurd (p. 7), wat wijst op een gebrekkige medewerking in hoofde van de verzoekende partij.

De verzoekende partij gaat in op de volgens haar slechte leefomstandigheden in Griekenland. Zij stelt concreet onder meer:

“Dat het CGVS de problematiek van de verzoekende partij betwijfelt en minimaliseert ondanks het feit dat de verzoekende partij in Griekenland geconfronteerd werd met gebrek aan logeerplaats, voeding, zorgen, mogelijkheid om de taal te studeren, mogelijkheid om tot een werk te geraken, discriminatie en racisme.

Zij heeft aangegeven dat de levensomstandigheden in Griekenland heel slecht waren, dat de veiligheid er niet verzekerd werd en dat zij slachtoffer werd van geweld en racisme, in casu vanwege de Griekse autoriteiten die echter vermoed waren haar te redden en haar onthaal te bieden.

In casu werd de verzoekende partij zo hard bij de schouder aangepakt dat zij een luxatie opliep.

Dat zij van haar verblijf in Griekenland een trauma overhoudt die haar reeds bestaande trauma te wijten aan haar leven in Gaza nog verergerd heeft.

Dat zij Griekenland verlaten heeft zonder eens dat zij precies wist welk soort bescherming zij gekregen heeft hetgeen voorbeeldig is voor het gebrek aan informatie waarmee de verzoekende partij te kampen had.

Dat de verklaringen van de verzoekende partij geenszins blote beweringen zijn doh integendeel gesteund worden door deugdelijke informatiebronnen."

En:

"Dat het CGVS niet tot een daadwerkelijk onderzoek is overgegaan van de concrete situatie van de verzoekende partij in Griekenland en evenmin steunt zijn beslissing op een concreet en recente informatie van de concrete situatie in dewelke erkende vluchtelingen in Griekenland geraken;

dat de situatie van asielzoekers in Griekenland duidelijk niet aanvaardbaar is, en deze situatie heeft de verzoekende partij ervaren vanaf het ogenblik dat zij in Griekenland als asielzoeker is aangekomen.

Dat de verzoekende partij in casu degelijk met geweld en racisme te kampen had.

Met de verergerende omstandigheid dat deze van de Griekse autoriteiten kwamen.

Dat het CGVS tevergeefs aanhaalt dat de situatie als asielzoeker op de eilanden of als internationaal beschermde persoon verschillend zou zijn en dat naargelang de onthaallanden de situatie verschillend kan zijn;

Dat het CGVS geen rekening houdt met de objectieve informaties die eensluidend naar een zelfde erbarmelijke situatie wijzen .

Dat in casu de beslissing louter gestereotypeert voorkomt :

De Commissaris Generaal beperkt zich inderdaad tot een louter gestereotypeerde verwijzing naar de relevante feiten van de procedure en een theoretische uiteenzetting ivm het feit dat naargelang het land binnen de EU en naargelang de mensen binnen een land, de toestand van de mensen grondig kan verschillen wat betreft hun materieel vermogen en dat dit niet eigen is aan de status van vluchteling, doch algemeen toepasbaar;"

En: *"Dat de verzoekende partij in casu degelijk met geweld en racisme te kampen had. Met de verergerde omstandigheid dat deze van de Griekse autoriteiten kwamen"*

En: *"Dat sinds de Arresten MSS TEGEN BELGIË van het EHRM ANNO 2011, de Dublin overdrachten niet meer als legaal kunnen worden aanzien zij schenden inderdaad art 3 van het EVRM ;*

De Europese rechters hadden systemische tekortkomingen in het Grieks asielstelsel weerhouden, zowel met betrekking tot de opvang als met de asielprocedure zelf ;

Intussen heeft de Griekse regering de asielwetten gewijzigd et heeft het aantal asielaanvragen ook drastisch gestegen, volgens de EASO 55 000 aanvragen versus 13000 twee jaar geleden ;

Dat Griekenland echter steeds geen land is voor asielzoekers, mensen die naar bescherming uitkijken ;

Evenmin kunnen erkende vluchtelingen in Griekenland hun leven heropbouwen ;

In een juridisch verslag dat de levensomstandigheden van de Griekse asielzoekers nauwkeurig omsschrijft, stelt een Grieks NOG die actief is in de mensenrechtenverdediging, R.S..A. dat :

«Les droits et la protection effective n'existent que sur le papier» ;

Daar waar de beschermingsstatus integratiemogelijkheden binnen de Griekse samenleving zou moeten bieden, is dit niet het geval ;

De asielzoekers zijn de eerste slachtoffers van het verval van het Grieks systeem;

Onaangepaste levensvoorwaarden, precariteit en bedreigingen die de veiligheid raken komen hier nog bij;

Gender bedreigingen, aanval van minderjarigen, uitbating op alle niveau's, racistische aanvallen....

De NGO detailleert in haar verslag het gebrek aan voedsel, water En elektriciteit, de onmogelijkheid om toegang tot zorgen te geraken alsmede het leven in skatts ;

Ook wordt gesteld dat erkende vluchtelingen ook maandenlang in de Hotspots ienen te blijven .

Dat de verzoekende partij degelijk deugdelijke bewijzen heeft gegeven van haar persoonlijke, concrete situatie in Griekenland;

De tussenkomst van NGO's is niet van aard om structurele tekortkomingen te wissen en kan zich niet substitueren aan de staat."

Vervolgens wijst de verzoekende partij op de hoge werkloosheidsgraad In Griekenland en verwijst zij en citeert uit verschillende websites over leefomstandigheden in Griekenland en de Griekse eilanden.

De verzoekende partij verwijst ook naar haar gezondheidstoestand. Over deze concrete gegevens antwoordt de commissaris-generaal correct en pertinent:

"Vervolgens moet er op gewezen worden dat uw beweringen m.b.t. het feit dat u niet in de mogelijk zou zijn een toekomst op te bouwen in Griekenland niet overtuigen. U verklaart geen rechten te genieten in Griekenland (CGVS p. 8 - 10). Specifiek verklaart u genoten te hebben van een uitkering (CGVS p. 9)

maar dat u in Griekenland niet kan beschikken over een woning en er niet kan studeren (CGVS p. 9). In verband met het huisvestigingsprobleem verklaart u dat u geen verblijfplaats aangeboden werd (CGVS p.8,9) en verwijst u naar de slechte verblijfsomstandigheden die u in Rhodos kende (CGVS p.7,8,9). Wat betreft de povere accommodatie die u in Rhodos ter beschikking werd gesteld en waarvan u foto's en een filmpje neerlegt dient er opgemerkt te worden dat de rechten van verzoekers om internationale bescherming wezenlijk verschillen van de rechten van personen met een verblijfsrecht in Griekenland. Uw verwijzing naar de gebrekkige opvangsituatie van het vluchtelingenkamp te Rhodos is bijgevolg niet relevant voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming bij terugkeer naar Griekenland. Uw bewering dat u in Griekenland op straat zou terecht komen omdat u geen woning aangeboden werd kan u evenmin hard maken. U verwijst slechts naar de daklozen in het straatbeeld en de uitspraken van uw vrienden hieromtrent (CGVS p.9). U informeerde u zich niet bij de Griekse autoriteiten over uw rechten qua huisvesting noch klopte u aan bij hulporganisaties om een eventueel huisvestigingsprobleem op te lossen (CGVS p.9). U wendde zich enkel tot de Organisatie voor Palestijnse jongeren die u als door en door corrupt beschouwt (CGVS p.10). Waarom u na deze corrupte organisatie geen andere hulporganisatie aansprak kan u niet verklaren (CGVS p.10). Dat u verzaakte zich op afdoende wijze te informeren bij de lokale asielinstanties en autoriteiten m.b.t. uw rechten, noch de hulp inriep van hulporganisaties ter plaatse wijst er duidelijk op dat u niet de intentie had u in Griekenland te vestigen. U werpt overigens zelf verschillende malen op dat het niet uw doel was zich in Griekenland te vestigen, maar dat het slechts een tussenstation was om naar België te reizen (CGVS p. 7 – 9). Dat u niet eens trachtte om u na het bekomen van een verblijfsstatus op het Grieks grondgebied te vestigen blijkt ook uit uw verklaringen dat u amper drie dagen na het bekomen van uw verblijfsvergunning uw reis naar België boekte (CGVS p.7). Derhalve kan er uit uw verklaringen allerminst afgeleid worden dat u bij terugkeer naar Griekenland een dergelijke mensonterende verblijfssituatie zou kennen die aan ernstige schade gelijkgesteld kan worden. Wat betreft uw mogelijkheid om te kunnen studeren in Griekenland meent u dat u hier niet toe in staat zou zijn omdat u zich veilig moet voelen om te studeren en omdat u geen woning zou hebben (CGVS p.7,8). Uw bewering dat u in Griekenland op straat terecht zou komen wordt hierboven reeds besproken terwijl de onveilige situatie die volgens u heel Griekenland treft hieronder verder behandeld wordt. Naast deze twee redenen ziet u geen reden waarom u in Griekenland geen studies zou kunnen aanvatten (CGVS p.8). Meer zelfs u informeerde zich niet bij de Griekse universiteiten over uw mogelijkheden hieromtrent hetgeen uw bewering dat verdere studies voor u enorm belangrijk zijn aanzienlijk relativeert (CGVS p.7,10). Ten overvloede kan hieraan toegevoegd worden dat zelfs indien u als volwassen man zou moeten werken in plaats van te kunnen studeren dit geen onmenselijke of vernederende behandeling volgens de definitie van de subsidiaire beschermingsstatus uitmaakt. Daarnaast verklaart u niet te kunnen terugkeren naar Griekenland omwille van de algemene situatie in het land, dewelke u omschrijft als onveilig en ongeschikt om een toekomst op te bouwen (CGVS p.7 – 9). U werpt op dat er in Griekenland geen veiligheid is door de aanwezigheid van vluchtelingen en drugsverslaafden (CGVS p.8). U tracht uw beweringen te staven d.m.v. verklaringen over de onveiligheid in een welbepaalde wijk in Athene (CGVS p. 7 – 8), dewelke u uitbreidt tot de algemene situatie in Griekenland en die tevens door uw advocaat als mensonwaardig omschreven worden (CGVS p. 11 – 12). Doorheen uw verklaringen beperkt u zich echter tot de onveiligheid in bovengenoemde wijk te Athene. U staft echter noch dat heel Griekenland geteisterd wordt door onveiligheid noch dat u persoonlijk dermate door de beschreven onveilige situatie geraakt zou worden dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. Integendeel u haalt slechts aan dat éénmaal uw gsm door een drugsverslaafde gestolen werd (CGVS p.6). Uit dit eenmalig crimineel feit kan allerminst afgeleid worden dat u bij terugkeer naar Griekenland zodanig het doelwit van crimineel geweld zou worden dat u in aanmerking komt voor de beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Tenslotte moet er op gewezen worden dat u ervoor koos de Belgische Autoriteiten te beletten kennis te nemen van de inhoud van uw paspoort en uw Griekse verblijfsvergunning. Zo verklaart u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat deze documenten bij een vriend in Luik lagen (DVZ p. 10, 12). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u echter dat u zowel uw paspoort als uw Griekse verblijfsvergunning verscheurde uit vrees dat u zou worden teruggestuurd naar Griekenland (CGVS p. 5). Het gegeven dat u doelbewust documenten vernietigd heeft teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten brengt uw algehele geloofwaardigheid in het gedrang.

U geeft met bovengemelde verklaring geen enkel zwaarwichtig element weer ter staving van een aannemelijke vrees binnen de criteria van het Verdrag van Genève weer, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen beperkte verspreiding Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, geven een correcte beoordeling weer en zijn niet kennelijk onredelijk.

Uit de gehele lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de verzoekende partij een hoge graad van zelfredzaamheid in Griekenland toonde. Zij heeft de Gazastrook verlaten op 17 november 2016 en stak de grens met Egypte over (p. 4). Daags nadien vloog de verzoekende partij naar Istanboel en verbleef er tot januari 2018 (p.11), waarna zij begin 2018 Griekenland binnenkwam om te wachten tot de "vijfde of zesde maand 2018" om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Zij stelt dat zij "midden augustus of eind augustus 2018" internationale bescherming verkreeg en haar verblijfstitel in september 2018 (p.5) om vervolgens binnen een maand Griekenland te verlaten en met een vlucht naar België komen (p. 5-6). Later verklaarde de verzoekende partij binnen de drie dagen na het verkrijgen van de verblijfsvergunning, dat zij Griekenland verliet met een vlucht naar België (p.7) In Athene, waar zij een appartement huurde met een vriend, viel niet te leven en de verzoekende partij boekte zelf een vlucht naar Rhodos, waar zij drie maanden verbleef. Na deze periode en drie of vier dagen nadat de internationale bescherming werd toegekend, boekte zijzelf een vlucht naar België. Haar doel was altijd om naar België te komen (p. 6-7). Tijdens haar verblijf in Rhodos (drie maanden) had zij nog geld op haar rekening in Athene (p.7).

Verder maakte de verzoekende partij geen gebruik van de afdwingbaarheid van haar rechten, voortvloeiend uit de toekenning van internationale bescherming (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8), en ondernam zij geen poging om zich te richten tot de Griekse autoriteiten om een woning te krijgen (p. 9). Nochtans was een woning verkrijgen voor de verzoekende partij het belangrijkste element (p. 9). Zij informeerde slechts "bij vrienden in Griekenland". Zij had niet de tijd om een taal te leren en evenmin de bedoeling (p. 9). Zij wendde zich niet tot Ngo's tenzij tot een organisatie voor Palestijnse jongeren, die corrupt was (p. 10). Alhoewel de verzoekende partij universitaire studies wou doen, heeft zij zich niet gericht tot enige Griekse universiteit om informatie te verkrijgen. Zij stelt: "Ik wilde nooit in Griekenland blijven" (p. 7). Zij bevestigt dat zij geen stappen ondernam om een toekomst in Griekenland op te bouwen (p. 9). Het was niet de bedoeling de Griekse taal te leren (p. 9).

Met betrekking tot de medische problematiek van de schouder van de verzoekende partij, verklaarde de verzoekende partij dat zij reeds vroeger een schouderprobleem had, en dat éénmaal toen de verzoekende partij wou weglopen om een terugkeer naar Turkije te verhinderen de politieman haar vastnam met de arm, wat het schouderprobleem (luxatie) verergerde. Ook zou zij een slag met een stok gekregen hebben. Dit zijn feiten die betrekking hebben op de aanwezigheid van de verzoekende partij in Griekenland voordat een verzoek tot internationale bescherming door haar werd ingediend (notities van

het persoonlijk onderhoud, p. 6). Bovendien wordt deze grief niet met het minste bewijs gestaafd, terwijl nochtans de verzoekende partij in België een dokter bezocht.

Wat haar astma betreft, gaf de verzoekende partij te kennen dat zij al een puffer (Vantolin) gebruikte vanaf de periode in Gaza en verklaarde zij dat ze een Belgische dokter had geraadpleegd die zei dat het niets ernstig was (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). De verzoekende partij beschrijft haar ondergane geweld als dat haar GSM werd gestolen door drugsverslaafden, waarvoor zij klacht indiende bij de politie. Volgens haar kon de politie weinig doen. De Raad besluit dat de verzoekende partij geen bijzondere kwetsbaarheid aannemelijk maakt. Actuele stukken van medische problemen sedert haar verblijf in Griekenland worden niet voorgelegd.

Uit deze gegevens besluit de Raad dat de commissaris-generaal terecht oordeelt dat geen enkel zwaarwichtig element werd aangehaald ter staving van een aannemelijke vrees binnen de criteria van internationale bescherming, en de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat haar levensomstandigheden wijzen op het bestaan van onmenselijke en vernederende omstandigheden. Bijgevolg kan de Raad zich vinden in de motieven van de bestreden beslissing en herneemt zij die. Temeer de Raad zwaar tilt aan het gegeven dat de verzoekende partij Griekenland verliet drie dagen na het verkrijgen van de verblijfstitel. Zij heeft geen ernstige poging ondernomen om haar leven te heropbouwen en in die optiek is haar vrees op ernstig lijden voorbarig.

De verzoekende partij gaat voorts voorbij aan het motief van de bestreden beslissing, dat stelt:

“Tenslotte moet er op gewezen worden dat u ervoor koos de Belgische Autoriteiten te beletten kennis te nemen van de inhoud van uw paspoort en uw Griekse verblijfsvergunning. Zo verklaart u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat deze documenten bij een vriend in Luik lagen (DVZ p. 10, 12). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u echter dat u zowel uw paspoort als uw Griekse verblijfsvergunning verscheurde uit vrees dat u zou worden teruggestuurd naar Griekenland (CGVS p. 5). Het gegeven dat u doelbewust documenten vernietigd heeft teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten brengt uw algehele geloofwaardigheid in het gedrang.” De Raad is van mening dat dit correct en kennelijk redelijk is, motief dat steun vindt in het administratief dossier. Dit gebrek aan medewerking tast de geloofwaardigheid van het relaas aan.

2.3.4. Vervolgens citeert de verzoekende partij een rapport van de rapporteur De Sutter van de Raad van Europa, daterend van 4 maart 2019, en verwijst zij naar rechtspraak van het Hof van Justitie, hieronder gespecificeerd.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan de verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU-lidstaat verleend werd, *in casu* Griekenland, te weerleggen. Dit kan de verzoekende partij slechts door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van de verzoekende partij naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer de verzoekende partij niet in staat is om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en haar in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *“Ibrahim e.a.”*, overweging 90 e.v.).

Het Hof benadrukt in de punten 89 en 90 van het arrest dat deze tekortkomingen alleen onder artikel 4 van het Handvest - dat gelijkstaat aan artikel 3 van het EVRM - vallen, als ze een *“bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid”* bereiken. Of dat zo is, hangt af van alle omstandigheden van het geval. De drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van de betrokken lidstaat ertoe leidt dat iemand die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn eigen wil en keuzes om, terechtkomt in een *“toestand van zeer verregaande materiële deprivatie”*, waardoor hij niet kan voorzien

in zijn belangrijkste basisbehoeften, zoals wonen, eten en zich wassen, en waardoor zijn lichamelijke of geestelijke gezondheid zou worden geschaad of zijn leefomstandigheden mensonwaardig zouden worden.

Uit de punten 91 en 92 van het arrest blijkt dat grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de leefomstandigheden op zichzelf onvoldoende zijn om de drempel te halen. Ook schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (of artikel 3 van het EVRM), vindt het Hof niet zo erg dat een lidstaat de asielaanvraag van een statushouder uit de lidstaat waar die schendingen plaatsvinden, ontvankelijk moet verklaren. De commissaris-generaal merkt dit terecht op in de bestreden beslissing.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, te weerleggen.

In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat de verzoekende partij niet aantoont dat de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, ontoereikend zou zijn, noch dat de verzoekende partij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

De bestreden beslissing duidt op pertinente en correcte wijze het volgende aan:

(...)

Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de een internationale beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten. (...)

De verzoekende partij gaat voorbij aan het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat zij geen onderzoek verrichtte of contact opnam met de organisaties, waaronder Ngo's, die haar konden bijstaan. Ook uit het door de verzoekende partij geciteerd rapport van rapporteur De Sutter blijkt dat Ngo's en het UNHCR bijstand verlenen, ook in het kader van huisvesting (zie punt A.2. en 4.33, 4.34 en 4.35). Ernstige zieken kunnen de eilanden verlaten en worden naar het vasteland verplaatst (punt C.2.9.)

Verder blijkt uit de lezing van het rapport van rapporteur De Sutter dat dit zich concentreert op de vluchtelingen op de Griekse eilanden, alhoewel er een band bestaat voor wat de situatie op het vasteland betreft (punt C.1.4.). Personen die van een internationale bescherming genieten, verblijven in open kampen en kunnen deze verlaten indien zij dan wensen (zie punt 3.26).

Verzoekende partij herhaalt in het verzoekschrift haar verklaringen met betrekking tot de levensomstandigheden in Griekenland en verwijst naar landeninformatie met betrekking tot de toegang voor huisvesting, de arbeidsmarkt, integratie, onderwijs, sociale voorzieningen en gezondheidszorg en de frequentie van haatmisdrijven en racisme tegen in Griekenland erkende vluchtelingen.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij haar leven in Griekenland niet kan heropbouwen, is dit gestelde voorbarig. De Raad herhaalt dat zij niet aantoonde enige poging te hebben ondernomen vermits zij kort na de toekenning van het verzoek tot internationale bescherming Griekenland verliet. Er blijkt ook niet concreet dat de verzoekende partij zelf inspanningen heeft gedaan en dat zij geheel verstoken bleef van de nodige medische hulp en de bescherming van de politie. Na de toekenning van de internationale bescherming kon zij kiezen waar zij zou verblijven. Deze poging werd niet op ernstige wijze verricht. Zij toont ook niet aan ernstige inspanningen te hebben geleverd om bijvoorbeeld in haar onderhoud te voorzien door doorgedreven pogingen te ondernemen om werk en (andere) huisvesting te zoeken. Bovendien wordt opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit moet daarentegen concreet worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij internationale bescherming verkreeg in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan de verzoeker gebruik kan maken.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij haar leven in Griekenland niet kan heropbouwen, herhaalt de Raad dat zij niet aantoonde enige poging te hebben ondernomen vermits zij kort na de toekenning van het verzoek tot internationale bescherming Griekenland verliet. Er blijkt ook niet concreet dat de verzoekende partij zelf inspanningen heeft gedaan en dat zij geheel verstoken bleef van de nodige medische hulp en de bescherming van de politie. Na de toekenning van de internationale bescherming kon zij kiezen waar zij zou verblijven. Dit heeft de verzoekende partij niet getracht te doen. Zij toont ook niet aan ernstige inspanningen te hebben geleverd om bijvoorbeeld in haar onderhoud te voorzien door doorgedreven pogingen te ondernemen om werk en (andere) huisvesting te zoeken.

Een hoge werkloosheidsgraad in Griekenland op zich maakt van de situatie van de verzoekende partij in Griekenland nog geen hoge drempel van zwaarwichtigheid uit in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, zoals hoger omschreven. Het concrete gegeven dat de verzoekende partij geen leven zou kunnen opbouwen in Griekenland is een loutere hypothese nu de verzoekende partij geen aanwijzingen geeft dat zij getracht heeft een leven in Griekenland op te bouwen zoals de bestreden beslissing omschrijft. Sterker zij stelde nooit in Griekenland te willen verblijven en dat haar doel was om naar België te komen. Zij heeft binnen een kort tijdsbestek, éénmaal in het bezit van de verblijfsvergunning, Griekenland verlaten om met een vlucht naar België te komen.

Haar grief wordt niet aannemelijk gemaakt door de loutere verwijzing naar landeninformatie en persberichten en de bronnen waaruit de verzoekende partij citeert (p. 24 – 28, p. 33 – 36)

verzoekschrift). Hoewel de bronnen, die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak, in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft de verzoekende partij in gebreke om aan te tonen dat haar levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om aan te tonen dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen (zoals omschreven in HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.), gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing over de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij. De bestreden beslissing is geenszins stereotiep gemotiveerd.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die een internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 84-85 e.v.).

Verzoekende partij kan het vermoeden slechts weerleggen wanneer zij aantoont dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van de verzoekende partij naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

Echter, situaties brengen geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich mee wanneer de verzoekende partij niet in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 91).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk persoonlijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoont dat haar levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken.

De verzoekende partij herhaalt in het verzoekschrift haar verklaringen met betrekking tot haar levensomstandigheden in Griekenland en verwijst naar landeninformatie met betrekking tot de toegang voor huisvesting, de arbeidsmarkt, integratie, onderwijs, sociale voorzieningen en gezondheidszorg en haatmisdrijven en racisme tegen personen in Griekenland die een internationale bescherming kregen.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij haar leven niet kan opbouwen in Griekenland, maakt zij dit niet concreet aannemelijk. Sterker, uit haar snel vertrek blijkt niet dat zij dit trachtte te doen na de toekenning van de internationale bescherming.

Zij toont ook niet aan ernstige inspanningen te hebben geleverd om bijvoorbeeld in haar onderhoud te voorzien door doorgedreven pogingen te ondernemen om werk en (andere) huisvesting te zoeken.

Uit het voorgaande kan derhalve geenszins blijken dat de verzoekende partij om redenen, vermeld in het Vluchtelingenverdrag, niet kon/kan rekenen op een effectieve bescherming van de Griekse autoriteiten, noch dat zij hierdoor een reëel risico op ernstige schade zou lopen of hierdoor in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen bij een terugkeer naar Griekenland. De verzoekende partij toont evenmin aan dat zij moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend na de toekenning van de internationale bescherming, die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

De stelling dat de verzoekende partij (waaronder haar citaten op p. 27 – 28 – 35 – 36 en 37 van het verzoekschrift), in geval van terugkeer naar Griekenland, zal blootgesteld worden aan onmenselijke of

vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat zij *in concreto* aantoonbaar is dat zij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt. Ook uit het geciteerde rapport van rapporteur De Sutter blijkt dat Ngo's en het UNHCR bijstand verlenen, ook in het kader van huisvesting (zie punt A.2. en 4.33, 4.34 en 4.35). Een hoge werkloosheidsgraad in Griekenland op zich maakt van de situatie van de verzoekende partij in Griekenland nog geen hoge drempel van zwaarwichtigheid uit in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, zoals hoger omschreven.

Verder blijkt uit de lezing van het rapport dat dit zich concentreert op de vluchtelingen op de Griekse eilanden, alhoewel er een band bestaat voor wat de situatie op het vasteland betreft (punt C.1.4.), personen die van een internationale bescherming genieten, verblijven in open kampen en kunnen deze verlaten indien zij dan wensen (zie rapport De Sutter, punt 3.2.26.). De verzoekende partij toont niet aan dat zij niet de keuze had Rhodos te verlaten om elders haar leven op te bouwen buiten eventuele kampen.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen bijzondere kwetsbaarheid aannemelijk maakt. Zij toont niet aan dat zij getracht heeft om haar leven te heropbouwen na de toekenning van de internationale bescherming. Een situatie van zware materiële deprivatie in de zin van het arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, wordt door verzoekende partij niet aangetoond.

2.3.5. De schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest kan niet worden vastgesteld.

2.3.6. Met betrekking tot artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 13 van het EVRM, laat de Raad gelden dat voormeld artikel 13, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). De verzoekende partij voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

Bovendien voorziet artikel 47 van het Handvest in een recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht. Deze bepaling heeft betrekking op het rechtsmiddel waarover de verzoekende partij beschikt om zich tegen een ten aanzien van haar genomen beslissing in rechte te voorzien. Deze bepaling heeft geen enkel uitstaans met de verplichtingen van de commissaris-generaal, het bestuur, wanneer deze een administratieve beslissing neemt, doch enkel met de aard van het beroep dat de verzoekende partij tegen een dergelijke beslissing kan instellen. De verzoekende partij geeft geen enkele concrete verduidelijking (buiten een te korte beroepstermijn) waarom zij deze bepaling geschonden acht, zodat een schending niet kan aangenomen worden. Overigens toont de verzoekende partij geen belang aan bij deze grief nu blijkt dat zij tijdig en uitvoerig beroep heeft aangetekend tegen de bestreden beslissing. Hetzelfde geldt voor de toepassing van artikel 39 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de Procedurerichtlijn).

Er wordt opgemerkt dat in dit geval de beroepstermijn is nageleefd zodat de verzoekende partij haar belang bij deze grief niet aantoonbaar is nu zij op uitvoerige wijze haar grieven uiteenzet in het verzoekschrift en ter terechtzitting geen nieuwe grieven bijbrengt.

De verzoekende partij voert in dit kader de schending aan van artikel 39 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de (oude) Procedurerichtlijn) en in het kopje van haar middel ook van artikel 23 van deze richtlijn.

Door de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna verkort de herschikte Procedurerichtlijn) werd de (oude) Procedurerichtlijn herschikt.

Artikel 53 van de herschikte Procedurerichtlijn voorziet:

“Intrekking

Richtlijn 2005/85/EG wordt met ingang van 21 juli 2015 ingetrokken voor de door deze richtlijn gebonden lidstaten, onverminderd de verplichtingen van de lidstaten met betrekking tot de in bijlage II, deel B, genoemde termijnen voor omzetting in intern recht.

Verwijzingen naar de ingetrokken richtlijn gelden als verwijzingen naar de onderhavige richtlijn en worden gelezen volgens de concordantietabel in bijlage III.”

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen, ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Kwalificatierichtlijn moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de herschikte Procedurerichtlijn. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek dat voortvloeit uit artikel 46, § 3, van de herschikte Procedurerichtlijn.

Artikel 39 van de (oude) Procedurerichtlijn voorziet in een recht op daadwerkelijk rechtsmiddel, waaronder het beroep tegen een beslissing om een asielverzoek als niet-ontvankelijk te beschouwen (zie artikel 39, 1, a), i). Deze bepalingen werden herschikt onder, onder meer, artikel 46 van de herschikte Procedurerichtlijn.

De verzoekende partij laat na in het middel voldoende duidelijk en concreet uiteen te zetten op welke wijze zij artikel 23 van de (oude) Procedurerichtlijn, thans vervat in artikel 31 van de herschikte Procedurerichtlijn, geschonden acht. In toepassing van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.*” Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). De verzoekende partij zet niet uiteen hoe zij artikel 23 van de (oude) Procedurerichtlijn geschonden acht. Deze grief is onontvankelijk.

De verzoekende partij geeft tal van theoretische beschouwingen over een “*daadwerkelijk beroep*”, maar toont geenszins aan dat het recht hierop geschonden is. Zij maakt niet aannemelijk dat een “*aandachtige, volledige en strikte controle*” niet geschiedt tijdens haar beroep, en niet zou geschied zijn door de commissaris-generaal. Ten overvloede: het Grondwettelijk Hof merkte al in haar arrest 81/2008 op dat artikel 39 van de (oude) Procedurerichtlijn niet in meer jurisdictionele waarborgen voorziet dan die waarin paragraaf 1 van artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet voorziet (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008 van 27 mei 2008, overweging B.20.4., BS 2 juli 2008).

Er wordt nogmaals opgemerkt dat in dit geval de beroepstermijn is nageleefd zodat de verzoekende partij haar belang bij de grief, dat de beroepstermijn tekort is, niet aantoot. Verder voorziet artikel 33 van de herschikte Procedurerichtlijn in de mogelijkheid om verzoeken niet-ontvankelijk te verklaren als “*a) een andere lidstaat internationale bescherming heeft toegekend;*” wat het geval is. In de mate dat de verzoekende partij met de inhoud van deze bepalingen niet akkoord kan gaan, levert zij wetskritiek. De verzoekende partij stelt onjuist dat het huidig beroep berust op een criterium, niet toegestaan door de (oude) Procedurerichtlijn. Bij de grief dat de beroepstermijn slechts 10 dagen bedraagt, toont de verzoekende partij geen belang aan.

Evenmin is de verwijzing naar de arresten van het EHRM en van de Raad in dit geval dienstig. In het Belgische rechtssysteem wordt er geen precedentswaarde toegekend.

In zoverre verzoekende partij verwijst naar artikel 13 van het EVRM, naar artikel 47 van het Handvest, naar artikel 39 van de (oude) Procedurerichtlijn, naar rechtspraak van het Hof van Justitie (waaronder het arrest C-69/10 van 28 juli 2011) en het EVRM, en aanvoert dat ze niet over een daadwerkelijk beroep beschikt, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet aantoot op welke andere wijze voormelde artikelen zouden geschonden zijn, nu haar de mogelijkheid geboden werd de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad (eigen onderlijning). De Raad benadrukt dat de verzoekende partij met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen, voorzien in

artikel 47 van het Handvest en artikel 13 van het EVRM. De verzoekende partij heeft hiervan gebruik gemaakt; haar beroep was toegankelijk en beschikbaar. Het beroep heeft een schorsende werking gehad. De bewering als zou zij geen daadwerkelijk rechtsmiddel hebben, kan dan ook niet langer worden volgehouden.

Hoger werd al aangetoond dat de commissaris-generaal de grief in verband met artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht, alsmede is nagegaan of er redenen zijn tot toekenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus ten overstaan van de grieven die betrekking hebben op Griekenland en de situatie aldaar.

2.3.7. Wat betreft de voorgehouden schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, wijst de Raad er vooreerst op dat het Grondwettelijk Hof exclusief bevoegd is om te oordelen of wetskrachtige normen in overeenstemming zijn met de Grondwet. Derhalve stelt de Raad vast dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om uitspraak te doen over een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

2.3.8. Hoger werd al aangetoond dat de commissaris-generaal de grief in verband met artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht, alsmede is nagegaan of er redenen zijn tot toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus ten overstaan van de grieven die betrekking hebben op Griekenland en de situatie aldaar.

2.3.9. Verder laat de verzoekende partij na uiteen te zetten wat zij bedoelt met de schending van artikel 4 van de "Charte". Volgens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen ter ondersteuning van het beroep bevatten. Een middel moet een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel hebben. Het moet de wijze waarop die rechtsregel wordt geschonden, omschrijven (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De verzoekende partij vermeldt niet welk "Charte" zij bedoelt, dus is dit onderdeel onontvankelijk.

In de mate dat verzoeker hiermee artikel 4 van het Handvest bedoelt, stemt dit inhoudelijk overeen met artikel 3 van het EVRM zodat het volstaat te verwijzen naar de eerdere uiteenzetting.

2.3.10. Tot slot kan niet worden ingezien op welke wijze de commissaris-generaal zich bij het nemen van de bestreden beslissing schuldig zou hebben gemaakt aan machtsoverschrijding. Immers, van machtsoverschrijding is slechts sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

De verzoekende partij legt ter terechtzitting geen stukken neer en de door voorgelegde stukken aan de commissaris-generaal zijn in de bestreden beslissing correct besproken. De motieeven hierover worden door de verzoekende partij niet betwist.

2.4. De Raad besluit dat de verzoekende partij, in de mate dat de onderdelen ontvankelijk zijn, de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het EVRM, met artikel 47 van het Handvest en met de artikelen 23 en 39 van de Procedurerichtlijn, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 en 48/4, 48/7 en 57/6 § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet, van het beginsel van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht en principes van machtsoverschrijding, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van de "Charte" niet aannemelijk heeft gemaakt. Er zijn bijgevolg geen gegronde middelen aangevoerd.

2.5. De verzoekende partij vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN